

عنوان مقاله:

سیمای پیر در اشعار عرفانی براساس حدیقه سنایی، مثنوی مولوی و غزلیات حافظ

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

آرزو حسینی - دانش آموخته کارشناس ارشد دانشگاه گلستان

منیره فرضی شوب - استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه گلستان

خلاصه مقاله:

معرفی پیر به عنوان عامل اصلی در قطع مراحل سلوک یکی از مفاهیم عمدهای است که عرفا به تبیین و تشریح آن پرداخته‌اند و هر جا که مجالی یافته‌اند گوشه‌های از ویژگیهای آنان را بیان کرده‌اند. سنایی، مولوی و حافظ از جمله عارفانی هستند که به کمک ابزار شعر به بیان مفاهیم بلند اخلاقی و عرفانی پرداخته‌اند. سنایی در حدیقه الحقیقه در خلال حکایات و خطابه‌های فراوان به نمایش خصلتهای ممتاز پیران واصل پرداخته است. همچنین او از حادثه برخورد با رب شخصی خود که آن را عقل کل میخواند سخن میگوید. جوهر اصلی مثنوی مولوی نیز معرفی انسان کامل است. تجربه‌ی وحدت با من حقیقی در مثنوی مولوی بسیار برجسته‌تر و مشهودتر مشاهده میشود. پیر حافظ با آنکه دارای همان مقام والای معنوی است ولی دارای ویژگیهای متفاوت و گاه متناقض است. هدف از این پژوهش، بررسی جایگاه پیر در عالم عرفان از نقطه نظر این سه شاعر و تصویری که از شخصیت پیر ارایه کرده‌اند میباشد. همچنین گوشه‌های از ویژگیها و صفات برجسته و وظایف پیران در قبال سالکان که از تحلیل سه اثر مورد نظر به دست آمده ارایه میگردد

کلمات کلیدی:

عرفان اسلامی، پیر، انسان کامل، من حقیقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581425>

